

Sygn. akt VI W 2539/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech SAWICKI

Protokolant Nina LISIECKA

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2016 roku,

sprawy przeciwko **P. O. (1)**

synowi A. i A.,

urodzonemu (...) w B.,

obwinionego o to, że:

w dniu 02 maja 2016 roku o godz. 00:30 we W. na Moście G., kierując samochodem m-ki V. o nr rej. (...), nie zastosował się do znaku B-33 ograniczającego prędkość w terenie zabudowanym do 40 km/h, poruszając się z prędkością 83 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw:

I. uznaje obwinionego P. O. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. za winnego wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. obciąża obwinionego kosztami postępowania w sprawie w wysokości 100 (stu) złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Sygn. akt VI W 2539/16

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W nocy z 01 na 02 maja 2016 roku funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. M. M. i T. K. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie centrum W.. Przed godziną 23:00 wskazani policjanci objęli tzw. posterunek statyczny przy Moście G., tj. ustawili swój radiowóz na wysokości wyjazdu z parkingu sprzed budynku Urzędu Wojewódzkiego we W. i funkcjonariusz M. M. rozpoczął pomiar prędkości pojazdów jadących przez Most G. – od strony Ronda (...) w kierunku placu (...). Przed wjazdem na Most G. (od strony Ronda (...)) ustawiony jest znak drogowy pionowy B-33 ograniczający dopuszczalną prędkość na Moście G. do 40 km/h. Ustalono, iż funkcjonariusz M. M. w krytycznym czasie posługiwał się tzw. radarowym przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym typu ISKRA I. Nie potwierdzono, jakoby wskazane urządzenie pomiarowe w krytycznym czasie funkcjonowało w sposób nieprawidłowy – ustalono natomiast, iż urządzenie to miało odpowiednie świadectwo legalizacji ponownej wystawione przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w K.. Nie potwierdzono także, jakoby funkcjonariusz M. M. w krytycznym czasie nie miał na sobie nałożonej kamizelki odblaskowej oraz jakoby stał w miejscu nieoświetlonym.

W dniu 02 maja 2016 roku około godziny 00:30 obwiniony P. O. (1) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) oznakowanym jako TAXI i przejeżdżał przez Most G. – jadąc od strony Ronda (...) w kierunku placu (...) oraz przewożąc kilku pasażerów (o nieustalonych personaliach). Nie wykluczono, iż około 15 minut wcześniej obwiniony przejeżdżał przez Most G. w przeciwnym kierunku i widział radiowóz Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. stojący we wskazanym miejscu. Ustalono, iż w krytycznym czasie P. O. (1) – kierując wskazanym pojazdem mechanicznym – przejeżdżając przez Most G. poruszał się z prędkością 83 km/h i w ten sposób nie zastosował się do wskazanego znaku drogowego pionowego B-33 ograniczającego dopuszczalną prędkość na Moście G. do 40 km/h. Nie potwierdzono, jakoby funkcjonariusz M. M. w krytycznym czasie dokonał błędnego pomiaru prędkości samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) – tak samo nie potwierdzono, jakoby wskazany funkcjonariusz dokonując pomiaru prędkości wskazanego pojazdu mechanicznego wszedł na jezdnię i stanął na torowisku tramwajowym oraz nie potwierdzono, jakoby funkcjonariusz T. K. w tym momencie siedział w radiowozie. Ponadto nie potwierdzono, jakoby funkcjonariusz M. M. w krytycznym czasie obsługiwał wskazane urządzenie pomiarowe w sposób niezgodny z przepisami Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych.

Ustalono, iż obwiniony P. O. (1) po zatrzymaniu do kontroli drogowej przez funkcjonariusza M. M. odmówił przyjęcia nałożonego na jego osobę mandatu karnego kredytowanego w wysokości 300 złotych + 8 punktów karnych. Ustalono także, że w krytycznym czasie obwiniony nie kwestionował faktu przekroczenia przez siebie dopuszczalnej prędkości – podczas przejazdu przez Most G.. Nie potwierdzono natomiast, jakoby funkcjonariusz M. M. odmówił P. O. (2) zapoznania się z wynikiem dokonanego pomiaru prędkości wskazanego pojazdu mechanicznego – tak samo nie potwierdzono, jakoby w krytycznym czasie obwiniony został zmuszony do wykonania manewru gwałtownego hamowania w celu uniknięcia potrącenia wskazanego policjanta. Ponadto nie potwierdzono, jakoby we wskazanym miejscu i czasie przedmiotowy pomiar prędkości został zafałszowany poprzez rzekome odbicie wiązki fal elektromagnetycznych z głowicy radarowej od innego przejeżdżającego pojazdu mechanicznego bądź też (ewentualnie) od metalowej konstrukcji Mostu G..

(dowód: zeznania świadka M. M., karty 20-21 akt oraz zapis AUDIO rozprawy z dnia 22 listopada 2016 roku; zeznania świadka T. K., zapis AUDIO rozprawy z dnia 11 października 2016 roku; częściowo wyjaśnienia obwinionego, karty 12-14 i 28-32 akt oraz zapis AUDIO rozprawy z dnia 11 października 2016 roku; także: policyjna notatka urzędowa, karta 4 akt; kserokopia świadectwa legalizacji ponownej, karta 7 akt oraz kserokopie notatników służbowych świadków M. M. i T. K. z zapisami odnośnie służby w nocy z 01 na 02 maja 2016 roku, karty 46-52 akt)

P. O. (1) z zawodu wyuczony jest inżynierem elektronikiem, natomiast obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą. Stan rodzinny - kawaler, bez osób na utrzymaniu. Obwiniony nie był uprzednio karany sędownie za przestępstwa, był natomiast trzykrotnie karany za tzw. wykroczenia drogowe - w tym także za przekroczenie dopuszczalnej prędkości.

(dowód: dane osobo-poznawcze, karta 43 akt; informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 16 akt oraz informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, karta 41 akt)

P. O. (1) na każdym etapie postępowania w niniejszej sprawie konsekwentnie i stanowczo nie przyznawał się do popełnienia zarzuconego mu wykroczenia – aczkolwiek obwiniony ani razu nie zakwestionował, że w krytycznym czasie faktycznie kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) i przejeżdżał przez Most G. (jadąc od strony Ronda (...) w kierunku placu (...)) oraz faktycznie został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariusza Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. (po przejechaniu przez Most G.).

Podczas przesłuchania w toku czynności wyjaśniających P. O. (1) podkreślił, że w krytycznym czasie „na pewno jechałem przepisowo i nie przekraczałem dozwolonej prędkości” – obwiniony zaznaczył także, iż około 15 minut wcześniej jechał przez Most G. w przeciwnym kierunku i widział „stojący patrol Policji” (vide: karty 12-14 akt).

W sprzeciwie od uprzednio wydanego w niniejszej sprawie wyroku nakazowego P. O. (1) przedstawił szczegółowo swoje zastrzeżenia i wątpliwości odnośnie prawidłowości pomiaru prędkości dokonanego w krytycznym czasie przez wskazanego funkcjonariusza Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. – podnosząc m.in. kwestie „niezapewnienia wymogu identyfikacji pojazdu w trakcie kontroli”, „nieudokumentowania przekroczonej [przez siebie] prędkości” oraz „brak dowodu przeszkolenia funkcjonariuszy do obsługi miernika prędkości”. Obwiniony dodatkowo zarzucił funkcjonariuszowi M. M., że nie miał na sobie kamizelki odbłaskowej i stał w miejscu zaciemnionym, a ponadto policjant ten miał mu odmówić okazania urządzenia pomiarowego – według P. O. (2) drugi funkcjonariusz w krytycznym czasie „siedział w radiowozie około 30-40 metrów od policjanta wykonującego pomiar”. Dodatkowo obwiniony opisał szczegółowo swoje zastrzeżenia co do rzetelności radarowych przyrządów do pomiaru prędkości pojazdów typu ISKRA I (vide: karty 28-32 akt).

Na pierwszym terminie rozprawy w dniu 11 października 2016 roku P. O. (1) potrzymał uprzednio podnoszone przez siebie okoliczności oraz ponownie zakwestionował wiarygodność pomiaru prędkości dokonanego w krytycznym czasie przez wskazanego funkcjonariusza Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W.. Obwiniony ponownie podkreślił, że w krytycznym czasie kierując wskazanym pojazdem - podczas przejazdu przez Most G. - nie mógł poruszać się z prędkością w granicach 84 km/h, bo inaczej „nie zdążyłbym wyhamować i najechałbym na policjanta, widziałem go z odległości 50 metrów” (vide: odsłuch rozprawy z dnia 11 października 2016 roku).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując wnikliwej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż sprawstwo oraz wina P. O. (2) odnośnie zarzucanego mu wykroczenia są oczywiste i jednoznaczne, a tym samym nie mogą one budzić żadnych wątpliwości. W przekonaniu T. Sądu całokształt materiału procesowego pozwala na przyjęcie w sposób jednoznaczny, iż P. O. (1) swoim zachowaniem we wskazanym miejscu i czasie – jako kierujący samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) – wyczerpał ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 92a Kodeksu wykroczeń. Podkreślić w tym miejscu należy, iż obowiązywanie ograniczenia dopuszczalnej prędkości na Moście G. we W. do 40 km/h jest okolicznością zupełnie bezsporną, natomiast fakt nagminnego łamania tegoż ograniczenia przez kierujących pojazdami mechanicznymi jadącymi od strony Ronda (...) (zwłaszcza w porze nocnej) jest powszechnie znany – dlatego właśnie za Mostem G. znajduje się tzw. posterunek statyczny, gdzie funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. regularnie w godzinach nocnych dokonują pomiarów prędkości pojazdów jadących od strony Ronda (...).

Przy ocenie postaci winy P. O. (2) Sąd Rejonowy nie traci z pola widzenia okoliczności, iż w postępowaniu w sprawach o wykroczenia – tak jak w klasycznym postępowaniu karnym – udowodnienie winy osobie obwinionego musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, V KKN 362/97, Prok. i Pr. 1999/7-8/11), przy czym wszelkie niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść. Dlatego też T. Sąd – po ocenie całokształtu okoliczności niniejszej sprawy – uznaje, iż wina P. O. (2) co do czynu zabronionego będącego przedmiotem postępowania w tejże sprawie przyjmuje postać winy nieumyślnej, tj. obwiniony w krytycznym czasie dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia wskutek niezachowania [reguł] ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo iż możliwość jego popełnienia ewidentnie mógł przewidzieć. Stosownie do dyspozycji art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność, albo (gdy ustawa tego wymaga) szczególną ostrożność, przy czym przez działanie rozumie się również zaniechanie. Z takiego ujęcia wynika, że należyta ostrożność wymaga zawsze upewnienia się (także przez kierującego pojazdem typu TAXI), czy na danym odcinku drogi (zwłaszcza na moście) aby przypadkiem nie obowiązuje ograniczenie dopuszczalnej prędkości – przy czym fakt zamieszkiwania obwinionego poza W. nie może uwolnić jego osoby od odpowiedzialności za przedmiotowe wykroczenie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie T. Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach wskazanych funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. na dowodach z powołanych wyżej dokumentów – natomiast wyjaśnieniom obwinionego P. T. Sąd dał wiarę wyłącznie odnośnie okoliczności niespornych.

Zeznania świadków M. M. i T. K. w ocenie Sądu Rejonowego uznać należy za całkowicie wiarygodne, ponieważ są one logiczne i spójne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają oraz zostały złożone spontanicznie. Istotne znaczenie ma także fakt, iż okoliczności podnoszone przez obydwu wskazanych świadków praktycznie całkowicie korespondują z dowodami z powołanych dokumentów – przy czym omyłkowe wskazanie przez świadka T. K. na inny typ urządzenia do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym ma charakter przypadkowy i na pewno nie świadczy o Jego niewiarygodności. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i notoryjnościami spraw podobnych logicznym i typowym jest, że świadkowie przesłuchiwani wiele miesięcy po zdarzeniu mają prawo nie pamiętać wszystkich szczegółów – zwłaszcza jeżeli chodzi o funkcjonariuszy Policji bądź Straży Miejskiej W. podejmujących setki analogicznych interwencji. Ponadto podkreślić w tym miejscu należy, iż M. M. i T. K. są dla obwinionego osobami zupełnie obcymi – nie mają Oni zatem żadnego powodu ani interesu w celowym podawaniu okoliczności niezgodnych z prawdą – w krytycznym czasie wskazani funkcjonariusze Policji drogowej wykonywali wyłącznie swoje obowiązki służbowe. T. Sąd nie traci także z pola widzenia, iż na sali rozpraw wskazani świadkowie nie starali się w żaden sposób podkreślić wagi i znaczenia własnych twierdzeń ani też nie przejawiali jakichkolwiek tendencji do konfabulacji bądź (ewentualnie) koloryzacji swoich zeznań. W przekonaniu T. Sądu również dowody dokumentów załączonych do wniosku o ukaranie przez oskarżyciela publicznego nie budzą praktycznie żadnych wątpliwości co do swojej wiarygodności.

Twierdzeniom P. O. (2) Sąd Rejonowy dał wiarę tylko odnośnie okoliczności niespornych – w pozostałym zakresie zdaniem T. Sądu wyjaśnienia obwinionego są stosunkowo mało wiarygodne i stanowią wyłącznie nieudolną próbę realizacji przyjętej przez jego osobę linii obrony. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, iż w toku przewodu sądowego nie przeprowadzono praktycznie żadnego dowodu mogącego świadczyć o niewinności P. O. (2) lub mogącego choćby budzić jakiegokolwiek uzasadnione wątpliwości co do faktu popełnienia przezeń w krytycznym czasie zarzucanego mu wykroczenia. Podkreślić także w tym miejscu należy, iż w rzeczywistości obwiniony nie był w stanie przedstawić w toku przewodu sądowego żadnego konkretnego dowodu na potwierdzenie swoich stanowczych twierdzeń dotyczących rzekomo wadliwego (zafałszowanego) pomiaru prędkości dokonanego w krytycznym czasie przez wskazanego funkcjonariusza Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. – twierdzenia P. O. (2) w tym zakresie są po prostu rażąco gołosłowne, a dokumenty złożone do akt sprawy przez obwinionego na ostatnim terminie rozprawy praktycznie nie mają żadnej wartości dowodowej. W przekonaniu Sądu Rejonowego nie ma żadnych podstaw do snucia przypuszczeń, jakoby funkcjonariusz Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. M. M. w krytycznym czasie dokonał błędnego pomiaru prędkości samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez P. O. (2) – jest także oczywistym, że gdyby obwiniony poruszał się we wskazanym miejscu i czasie z prędkością dopuszczalną albo tylko nieznacznie wyższą (do 45-50 km/h), po prostu nie byłby zatrzymany do kontroli drogowej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Rejonowy uznał, iż obwiniony P. O. (1) swoim zachowaniem we wskazanym miejscu i czasie wyczerpał ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 92a Kodeksu wykroczeń – dyspozycja powołanego przepisu jest na tyle jednoznaczna i oczywista, że nie może budzić żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Kierujący pojazdem mechanicznym, który nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą bądź [jak w rozpatrywanej sprawie] znakiem drogowym ewidentnie popełnia wykroczenie stypizowane przez ustawodawcę w art. 92a Kodeksu wykroczeń.

Uznając P. O. (2) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych. Kara ta winna być uznana jako w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości wykroczenia będącego przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. T. Sąd nie widział możliwości odstąpienia od wymierzenia kary bądź też możliwości poprzestania na zastosowaniu wobec

P. O. (2) środków oddziaływania wychowawczego. Taka decyzja Sądu była bezwzględnie konieczna. Obwiniony w toku przewodu sądowego nie wyraził bowiem jakiegokolwiek refleksji bądź zadumy nad swoim nagannym i nieodpowiedzialnym zachowaniem w krytycznym czasie, a ponadto był uprzednio karany w postępowaniu mandatowym za identyczne wykroczenie. T. Sąd zważył także na nagminność wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji na terenie miasta W. – zwłaszcza wykroczeń polegających na przekroczeniu dozwolonej prędkości. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony w krytycznym czasie się dopuścił. Obwiniony P. O. (1) powinien w końcu zrozumieć, iż olbrzymia większość tragicznych w skutkach zdarzeń drogowych na polskich drogach (oczywiście poza spożyciem alkoholu przed jazdą) wynika właśnie ze znacznego przekraczania dopuszczalnej prędkości przez kierujących pojazdami mechanicznymi.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz przepis art. 616§2 Kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 119 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia – nie ma żadnych przesłanek do zwolnienia P. O. (2) od obowiązku poniesienia kosztów procesu w niniejszej sprawie, a byłoby to nawet sprzeczne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.